

**Ταξείδια καὶ φευγάταις,
καὶ τοραχαῖς μεγάλαις.**

Ἄδειάζουνε εἰ ὁρόμοι τῆς φίλης πρωτευούσης...
μᾶς ἔφυγε κι' ἐκεῖνος ὁ προσφιλὴς μας Τσοῦσης,
ἀφοῦ σταυροῦς εἰς ὄλων ἐκάρφωσε τὰ στήθειν,
κι' ἔφαγε τῆς Αὐλῆς μας τὰ πρὶο παχειὰ ὀρνίθια.
Μᾶς ἔφυγε καὶ πάει τὸν Τσάρο νὰ τιμήσῃ,
μὰ λένε πῶς καὶ πάλι εἰδῶ θέ νὰ γυρίσῃ.

Ὅσαις φοραῖς κι' ἂν θέλῃ, ἄς ἐλθῇ εἰδῶ πέρα,
καλῶς νὰ μᾶς ὀρίσῃ καὶ γιὰ φορὰ δευτέρα·
μὰ ὅσα ταξειδάκια κι' ἂν κάμῃ 'στὴν Ἀθήνα,
ὅσους σταυροῦς κι' ἂν δώσῃ 'στὸν τάδε καὶ 'στὸν δεῖνα,
καὶ ἂν ἀκόμη στείλῃ παράσημο κι' ἐμίνα,
κι' οἱ ναῦλοι κι' οἱ σταυροὶ του θὰ πάνε 'στὰ χαμένα.

Καὶ ἂν ὁ βασιλεὺς μας τὸν 'φίλησῃ 'στὰ χεῖλην,
μὲ τὸ φιλὶ μονάχα δὲν θὰ γενοῦμε φίλοι.
Κάθε φιλὶ, νομίζω, ἀγάπη δὲν σημαίνει,
οὔτε λαοῦς κι' ἀνθρώπους ἓνα φιλὶ δὲν δίνει,
οὔτε μ' αὐτὸ θὰ σμιζοῦν ὄνειρατα καὶ πόθοι...
μ' ἓνα φιλὶ κι' ὁ μάρτυς τοῦ κόσμου ἐπροδόθη.

Τὰ τόσα μας σχολεῖα οἱ Βούλγαροι ἄς κλείνουν,
παντοῦ κρυφίς παγίδες καὶ δόλους ἄς μᾶς στήνουν,
γιὰ Βούλγαρο ἄς βγάξουν τὸν κάθε Μακεδόνα,
καὶ ἔπειτα ἄς στέλλουν εἰδῶ τὸν ἡγεμόνα
σταυροῦς νὰ μᾶς χαρίζῃ, νὰ μᾶς γλυκοχαυδεύῃ,
καὶ μέσα 'στὴν Αὐλὴ μας συμμάχους νὰ γυρεύῃ.

Μακρὰ ἀπὸ κοντὰ μας, Ἀτσίγγανοι σκηνῖται,
μακρὰ, τῶν Ρώσων δοῦλοι, Σχρμάται ψωμοζῆται.
Ἐσκύβετε ὡς τώρα 'στοῦ Τούρκου τῆ λεπίδα,
δὲν εἶχατε σημαία, δὲν εἶχατε πατρίδα,
σὲ μιὰ γωνιὰ ριγμένοι ἐζούσατε μὲ τρόμο,
χωρὶς καμμία δόξα, χωρὶς κανένα νόμο.

Ἐπρεπε κάποιο θαῦμα μεγάλο νὰ σᾶς γίνῃ,
ἐπρεπε νὰ σφαγῆτε εἰς τὸ Βατὰκ σὰν κτήνη,
κι' οἱ κόρακες νὰ πῆσουν 'στὸ κόκκινὸ σας χῶμα,
κι' ἔτσι γιὰ σᾶς ν' ἀνοίξῃ τοῦ Γλάδστωνος τὸ στόμα,
ἀπὸ στρατοῦς τῶν Ρώσων ὁ Αἶμος νὰ τραντάξῃ,
κι' ἐλευθερίας ἡμέρα 'στὴ γῆ σας νὰ χαράξῃ.

Καὶ τώρα ἐμπροστὰ μας σηκόνετε κεφάλι,
καὶ θέτε νὰ γενῆτε ἀπ' ὄλους πρὶο μεγάλοι.
Καλὰ καλὰ 'στὸν κόσμο δὲν 'βγήκατε ἀκόμα,
καὶ θέλετε πατρίδα τῆς δόξης μας τὸ χῶμα,
κι' εὐθύς τὰ κόκκαλά μας ἀρπάζετε τὰ κρύα,
νὰ κάμετε μ' ἐκεῖνα 'δική σας ἱστορία.

Μακρὰ λοιπὸν ἀγάπαις καὶ χάδια τῶν Βουλγάρων...
γονατιστοὶ ἄς πέφτουν 'στὰ κράσπεδα τῶν Τσάρων,
κι' ὀπίσω τους ἂν τρέχουν σὰν πεινασμένοι σκύλοι,
μὰ πρὶο καλὰ νὰ ἦναι ἐχθροὶ μας παρὰ φίλοι.
Ὡ! πρὶο καλὰ τὸ σχίσμα ὡσὰν φραγμὸς νὰ στέκῃ,
κι' ἡ Βουλγαρία δόλους τριγύρω μας νὰ πλέκῃ.

Ἄλλ' ἂν μιὰ μέρα τρίξουν τὰ σάπια κόκκαλά μας,
ἂν σάλπιγγες πολέμου φτερώσουν τὴν καρδιά μας,
ἂν τὸ σπαθὶ μας ἐβγῇ ποτὲ ἀπ' τὸ φικάρι,
ἀλλὰ δὲν θὰ κτυπήσῃ τῶν Τούρκων υἱὸ φεγγάρι.
Χριστιανὸς θὰ ἦναι ὁ μισητὸς ἐχθρὸς μας,
καὶ σὲ σταυρὸ ἀπάνω θὰ πῆσῃ ὁ σταυρὸς μας.

Ἐφυγε κι' ἡ Βασίλισσα καὶ πάει 'στὸ Κρεμλῖνον,
γιὰ νέα δόξα καὶ τιμὴ τοῦ ἔθνους τῶν Ἑλλήνων.
Μὰ νὰ! 'στοῦ Βάδεν τὰ λουτρά κι' ὁ βασιλεὺς θὰ φύγῃ...
δόξο νὰ ἔχῃ ὁ Θεὸς ἡ τύχη μας ἀνοίγει·
κι' ἀφοῦ ὡς τώρα πόλεμος κανένας δὲν ἐφάνῃ,
πρέπει, θαρρῶ, κι' ὁ βασιλεὺς το γοῦστο του νὰ κἀνῃ.
Μὰ κι' ἂν φυτρώσῃ ζήτημα πολέμου εἰς τὰ μῆση,
θὰ ἦναι ὁ Τρικούπης μας 'στοῦ βασιλεῖ τῆ θέσι.
'Αλήθεια τοῦ Πρωθυπουργοῦ τοῦ ἐφεξε καὶ πάλι,
'στὴ μία δόξα ἐξαφνα τοῦ ἐρχεται καὶ ἄλλη,
κι' ὁ Θεοδωράκης τριγυρνᾷ 'στὰ ἐξω μὲ τὸ κόμμα,
κι' ἀπὸ τὸ λέγε φώναζε τοῦ 'πάνιασε τὸ στόμα·
μὰ μ' ὅλα τὰ ταξειδία του καὶ μ' ὅσα καὶ ἂν λέῃ,
καὶ ὁ ἐχθρὸς κι' ὁ φίλος του ἀξίζει νὰ τὸν κλαίῃ.
Μὰ ἄλλα ἤθελα νὰ 'πῶ καὶ μ' ἄλλα σᾶς λιμάρω,
'μπερδεύτηκα καὶ τάκαμα σὰν τὸν κακὸ μου φλάρο.
Παράλυσε ἡ γλῶσσα μου, ὁ νοῦς μου καὶ τὸ χέρι,
μὰ νὰ μὲ συγχωρήσετε, καὶ εἶναι καλοκαῖρι.

Καὶ ὁ μισὶ Σκουλούδης, ὁ διπλωμάτης Χιώτης,
πηγαίνει 'στὴ Μαδρίτη νὰ βαπτισθῇ ἱππότης·
κι' ἀπ' τὴν πολλὴ χαρὰ τους οἱ Χιώταις μOURλαθῆκαν,
γιατὶ μὲ τοὺς παράδες καὶ διπλωμάταις 'βγήκαν.

Κι' ἡ Σμυρνιαῖς μᾶς φεύγουν ὄλαις,
ἡ γλυκύτεραις μαριόλαις,
ποῦ λιγόνουν μὲ τὰ μάτια
καὶ τὰ τόσα των γεινάτια,
καὶ σοῦ πέρνουν τὸ μῆαλό...
Κατευόδιο τους καλό.